

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobkyně: **Ing. A. K.**, zast. Mgr. Tomášem Pelíškem, advokátem se sídlem Bašty 416/8, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 11. 2008, č. j. 2008/75003-424, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 13. 1. 2014, č. j. 36 Ad 7/2013 – 52,

t a k t o :

Věc se postupuje rozšířenému senátu.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci v rozsahu podstatném pro rozhodování rozšířeného senátu

[1] Podanou kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení v záhlaví označeného usnesení Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým byla odmítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného specifikovanému v záhlaví, jímž bylo zamítnuto odvolání stěžovatelky proti výroku II. rozhodnutí Úřadu práce v Blansku (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 23. 9. 2008, č. j. BKA-T-29/2008, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Výrokem II. rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebyl stěžovatelce podle ustanovení § 78 odst. 6 písm. b) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění účinném od 1. 1. 2008 do 31. 12. 2008 (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), poskytnut příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením za 2. čtvrtletí roku 2008 ve výši 110.500,- Kč.

[2] Stěžovatelka požádala podle § 78 odst. 1 zákona o zaměstnanosti o poskytnutí příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením. Správní orgán I. stupně a následně i žalovaný však došli k závěru, že ohledně 6 zaměstnanců jí tento příspěvek nenáleží, neboť tito zaměstnanci se účastnili také projektů, které jsou spolufinancovány Evropskou unií a státním rozpočtem České republiky. Takové nakládání s prostředky státního rozpočtu by bylo v rozporu se zákonem č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „rozpočtová pravidla“), a zákonem č. 320/2001 Sb., o finanční kontrole ve veřejné správě a o změně některých zákonů (zákon o finanční kontrole), ve znění pozdějších předpisů.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného podala stěžovatelka žalobu, kde se závěry žalovaného nesouhlasila. Krajský soud napadeným usnesením podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 70 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), žalobu odmítl, neboť rozhodnutí žalovaného je úkonem správního orgánu, jehož

přezkoumání vylučuje zvláštní zákon. Tím je § 14 (v usnesení zjevně chybně uváděn § 5) odst. 5 rozpočtových pravidel, podle kterého se na rozhodnutí o poskytnutí dotace nevztahují obecné předpisy o správním řízení a je vyloučeno jeho soudní přezkoumání. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2013, č. j. 4 Ads 66/2013 – 23, ve věci Solidwerk s. r. o. (dále jen „rozsudek Solidwerk“), jsou příspěvky poskytované na základě dohody o vymezení chráněného pracovního místa podřízeny rozpočtovým pravidlům a mají tak charakter dotace, na jejíž poskytnutí není právní nárok.

II. Obsah kasační stížnosti

[4] Stěžovatelka v kasační stížnosti nejprve rekapituluje skutkový stav věci a uvádí, proč se domnívá, že by jí měl být příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením poskytnut. Následně se věnuje důvodnosti odmítnutí žaloby krajským soudem.

[5] Rozhodnutí správního orgánu I. stupně i rozhodnutí žalovaného jsou rozhodnutí, která jsou v soudním řízení přezkoumatelná. Projednávaná věc se liší od rozsudku Solidwerk, neboť tam byl předmětem posuzování příspěvek poskytnutý na základě dohody o vymezení chráněného pracovního místa podle § 75 zákona o zaměstnanosti, zatímco v nyní posuzované věci jde o příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením podle § 78 zákona o zaměstnanosti. Tento příspěvek je při splnění podmínek daných zákonem nárokový, což vyplývá ze znění zákona, který hovoří o „poskytování příspěvku“ a o tom, že zaměstnavateli „náleží“. Rozpočtová pravidla tak na danou věc nedopadají. Pokud jejich prostřednictvím krajský soud dovodil nepřipustnost soudního přezkumu, došlo k zásahu do základních práv a svobod stěžovatele zaručených ústavním pořádkem a mezinárodními smlouvami. O nároku bylo rozhodováno správním rozhodnutím, které logicky musí být soudně přezkoumatelné. Zákonem garantovaná výše příspěvků je podstatná pro to, aby zaměstnavatelé zaměstnávali osoby se zdravotním postižením.

[6] Proto s ohledem na shora uvedené navrhl, aby Nejvyšší správní soud usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[7] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Důvod pro postoupení věci rozšířenému senátu

[8] Při předběžném posouzení věci zjistil devátý senát, že ohledně přezkoumání rozhodnutí o neposkytnutí příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením podle § 78 zákona o zaměstnanosti je rozdílná rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu.

[9] Úprava příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením byla vymezena následovně:

„§ 78 Příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením

(1) Zaměstnavateli zaměstnávajícímu více než 50 % osob se zdravotním postižením z celkového počtu svých zaměstnanců se poskytuje příspěvek na podporu zaměstnávání těchto osob. ...

(2) Příspěvek náleží zaměstnavateli měsíčně ve výši skutečně vynaložených mzdových nákladů na zaměstnance, který je osobou se zdravotním postižením, včetně pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a pojistného na veřejné zdravotní pojištění, které zaměstnavatel za sebe odvedl z vyměřovacího základu tohoto zaměstnance, nejvýše však

pokračování

a) 9 000 Kč za každou zaměstnanou osobu s těžším zdravotním postižením [§ 67 odst. 2 písm. a)],

b) 6 500 Kč za každou jinou zaměstnanou osobu se zdravotním postižením [§ 67 odst. 2 písm. b) a c)].

(3) Příspěvek se poskytuje čtvrtletně zpětně na základě žádosti zaměstnavatele, která spolu s jejími součástmi uvedenými v odstavci 4 musí být úřadu práce doručena nejpozději do konce kalendářního měsíce následujícího po uplynutí příslušného kalendářního čtvrtletí.

(4) Součástí žádosti je ...

(5) Příspěvek nelze poskytovat za čtvrtletí, ve kterém je účinná dohoda o poskytnutí příspěvku na vytvoření pracovních příležitostí v rámci veřejně prospěšných prací (§ 112) pro osobu se zdravotním postižením nebo příspěvku na vyhrazení společensky účelného pracovního místa (§ 113 odst. 5) pro osobu se zdravotním postižením.

(6) Úřad práce vydá rozhodnutí o

a) poskytnutí příspěvku, pokud zaměstnavatel splňuje podmínky pro poskytnutí příspěvku uvedené v odstavcích 1 a 3 a není účinná dohoda o poskytování některého z příspěvků uvedených v odstavci 5,

b) neposkytnutí příspěvku, pokud nejsou splněny podmínky uvedené v písmenu a) ,

c) neposkytnutí části příspěvku ve výši odpovídající mzdovým nákladům včetně pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a pojistného na veřejné zdravotní pojištění těch zaměstnanců, u kterých zaměstnavatel nedoloží, že jsou osobami se zdravotním postižením; současně musí být splněny podmínky uvedené v písmenu a).

(7) Příspěvek je splatný nejpozději do 30 kalendářních dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

(8) Poskytnutý příspěvek nebo jeho poměrnou část je zaměstnavatel povinen ve stanovené lhůtě odvést do státního rozpočtu, jestliže mu byl na základě nesprávných údajů vyplacen neprávem nebo v nesprávné výši.

...“

[10] Šestý a čtvrtý senát Nejvyššího správního soudu nejprve v rozsudku ze dne 23. 1. 2013, č. j. 6 Ads 100/2012 – 34, a později též v rozsudku ze dne 24. 1. 2014, č. j. 4 Ads 97/2013 – 31, přistoupily k věcnému přezkoumání rozsudků krajských soudů, které rozhodnutí o neposkytnutí příspěvku podle § 78 zákona o zaměstnanosti taktéž věcně posoudily. Ve druhém případě byla navíc vytvořena právní věta, která zní: „Při zjišťování podílu počtu zaměstnanců se zdravotním postižením (§ 78 odst. 1 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti) pro účely posouzení žádosti o příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením se do počtu skutečně odpracovaných hodin dle § 11 odst. 2 vyhlášky č. 518/2004 Sb., kterou se provádí zákon č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, zohledňují i hodiny odpracované v rozhodné době přesčas bez ohledu na to, že nároky zaměstnanců z této přesčasové práce (náhradní volno nebo mzda za práci přesčas) dosud nebyly vypořádány.“ Již z této právní věty je tedy zřejmé, že čtvrtý senát se zabýval tím, za jakých podmínek vzniká žadateli právní nárok na poskytnutí příspěvku.

[11] K odlišnému závěru však došel pátý senát v rozsudku ze dne 7. 8. 2014, č. j. 5 Ads 44/2014-20. Tímto rozsudkem byla zamítnuta kasační stížnost proti usnesení Krajského soudu v Brně, kterým byla odmítnuta žaloba proti rozhodnutí o příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením podle § 78 zákona o zaměstnanosti z důvodu její nepřijatelnosti. Pátý senát se s krajským soudem ztotožnil, když uvedl: „Stěžovatel v kasační stížnosti činí zásadní otázku, a to, zda měla být v jeho případě aplikována právní úprava obsažená v rozpočtových pravidlech, resp. tvrdí, že v jeho případě nemělo být dle uvedeného zákona postupováno, neboť na věc stěžovatele nedopadá. Nutno však konstatovat, že argumentaci přitom stěžovatel založil na případě skutkově odlišném, neboť stěžovateli byl poskytnut příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením, nejednalo

se tedy o vytvoření chráněného pracovního místa. Stěžovatel zároveň namítá nepřipadnost odkazu krajského soudu na rozsudek NSS sp. zn. 4 Ads 66/2013 Sb. Se stěžovatelem lze soublasit do té míry, že v uvedeném případě se jednalo o věc skutkově odlišnou, neboť byla zamítnuta žádost o vymezení chráněného pracovního místa podle § 75 zákona o zaměstnanosti. Obsahem dohody o vymezení (vytvoření) chráněného pracovního místa je dle § 75 odst. 9 zákona o zaměstnanosti závazek státu poskytnout zaměstnavateli příspěvek ve stanovené výši a na druhé straně závazek zaměstnavatele zřídit (zachovat) vymezené pracovní místo vhodné pro osoby se zdravotním postižením, skutečně osobu se zdravotním postižením na vymezeném pracovním místě po stanovenou dobu zaměstnávat a dále podmínky pro kontrolu dodržování dohody a sankce za její porušení.

V cit. rozsudku zdejší soud konstatoval, že příspěvky poskytované na základě dohody o vymezení chráněného pracovního místa jsou výslovně podřízeny režimu rozpočtových pravidel, neboť zákon o zaměstnanosti stanoví, že v případě porušení podmínek z dohody zaměstnavatelem se postupuje podle právních předpisů upravujících porušení rozpočtové kázně. Nejvyšší správní soud v cit. rozsudku uvedl mimo jiné: „tyto příspěvky tak lze zahrnout pod pojem „dotace“ ve smyslu rozpočtových pravidel, neboť § 3 písm. a) rozpočtových pravidel definuje dotaci jako peněžní prostředky státního rozpočtu, státních finančních aktiv nebo Národního fondu poskytnuté právníckým nebo fyzickým osobám na stanovený účel. Postup při rozhodování, zda zaměstnavateli příspěvek (dotace) bude poskytnuta (zde: zda bude uzavřena dohoda o vymezení chráněného pracovního místa), je upraven v § 14 rozpočtových pravidel. Odstavce 1 a 2 tohoto paragrafu stanoví, že na dotaci nebo návratnou finanční výpomoc není právní nárok, pokud zvláštní právní předpis nestanoví jinak. Dotaci nebo návratnou finanční výpomoc ze státního rozpočtu může poskytnout ústřední orgán státní správy, Úřad práce České republiky, Akademie věd České republiky, Grantová agentura České republiky, Technologická agentura České republiky nebo organizační složka státu, kterou určí zvláštní zákon (dále jen "poskytovatel"). Uvedeným rozsudkem Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost stěžovatele, kterou brojil proti usnesení krajského soudu o odmítnutí žaloby z důvodu zákonné vyluky ze soudního přezkumu dle ust. § 14 odst. 5 rozpočtových pravidel. Jakkoli v případě stěžovatele bylo rozhodnuto o neposkytnutí příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením dle § 78 odst. 3 zákona o zaměstnanosti, lze nepochybně výše uvedené závěry stran povahy těchto příspěvků a případnosti užití rozpočtových pravidel vztáhnout i na věc nyní projednávanou. Příspěvek dle cit. ustanovení tedy nepochybně lze zahrnout pod pojem „dotace“ dle ustanovení § 3 písm. a) rozpočtových pravidel („peněžní prostředky státního rozpočtu, státních finančních aktiv nebo Národního fondu poskytnuté právníckým nebo fyzickým osobám na stanovený účel“). Odkaz krajského soudu na zmínovaný judikát tak nelze považovat za zcela nepřipadný. Obdobně zdejší soud rozhodl o užití rozpočtových pravidel i ve svém rozsudku ze dne 11. 11. 2010, č. j. 1 Afs 77/2010 - 81, ve věci dohody o zřízení společensky účelného pracovního místa

Ustanovení § 78 odst. 10 zákona o zaměstnanosti nadto výslovně stanoví: „Poskytnutý příspěvek nebo jeho poměrnou část je zaměstnavatel povinen prostřednictvím Úřadu práce ve stanovené lhůtě odvést do státního rozpočtu, jestliže mu byl na základě nesprávných údajů vyplacen neprávem nebo v nesprávné výši; obdobně je zaměstnavatel povinen vrátit příspěvek v případě, že mu byl poskytnut v období 12 měsíců přede dnem nabytí právní moci rozhodnutí o uložení pokuty za umožnění výkonu nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 3. Nesplnění těchto povinností je porušením rozpočtové kázně. ...

Pátý senát tedy zaujal názor, že příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením podle § 78 zákona o zaměstnanosti je dotací ve smyslu rozpočtových pravidel a s ohledem na to je vyloučen soudní přezkum rozhodnutí o příspěvku podle § 14 odst. 5 (respektive v dané době odst. 4) rozpočtových pravidel, který zní: „Na rozhodnutí podle odstavce 4 (v dané době odst. 3) se nevztahují obecné předpisy o správním řízení a je vyloučeno jeho soudní přezkoumání.“ Závěry obsažené v tomto rozsudku pátého senátu pak byly převzaty také do rozsudků třetího a šestého senátu ze dne 27. 8. 2014, č. j. 3 Ads 124/2014 - 15, a ze dne 22. 10. 2014, č. j. 6 Ads 61/2014 - 23.

[12] Pokud šestý a čtvrtý senát přistoupily k věcnému posouzení rozhodnutí o příspěvku, musely dojít k závěru, že je dána pravomoc soudů ve správním soudnictví takové rozhodnutí přezkoumat. Pokud by tomu tak nebylo, jak dovodil pátý, třetí a šestý senát, pak by bylo řízení před krajským soudem stíženo zmatečností ve smyslu § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.,

pokračování

k níž by ve smyslu § 109 odst. 4 s. ř. s. musel Nejvyšší správní soud přihlížet, i kdyby nebyla důvodem kasací stížnosti. S ohledem na to došlo k rozporu v rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu. Předkládající devátý senát se přitom přiklání k šestému a čtvrtému senátu, tedy k tomu, že by přezkum soudního rozhodnutí být vyloučen neměl a to z následujících důvodů.

[13] Podle názoru devátého senátu z textu § 78 zákona o zaměstnanosti vyplývá, že tam stanovený příspěvek byl zamýšlen jako nárokový, při splnění zákonem stanovených podmínek. Z textu zákona nevyplývá žádná možnost správního uvážení pro úřad práce, který o něm rozhoduje; v textu zákona jsou použita slova „*zaměstnavateli ... se poskytuje příspěvek*“, „*příspěvek náleží zaměstnavateli měsíčně ve výši*“, „*Úřad práce vydá rozhodnutí o poskytnutí příspěvku, pokud zaměstnavatel splňuje ...*“. Nárokovost tohoto příspěvku, na rozdíl od jiných příspěvků podle zákona o zaměstnanosti, dovozuje i odborná literatura (Steinichová, L., Zákon o zaměstnanosti. Komentář. Wolters Kluwer, a.s. Praha 2010 – dostupný v právním informačním systému ASPI). Druh tohoto příspěvku je tak odlišný od příspěvku v rozsudku Solidwerk, který posuzoval příspěvek podle § 75 zákona o zaměstnanosti. Ten upravuje vytvoření chráněného pracovního místa a příspěvku na něj. Chráněné pracovní místo je však vytvářeno až na základě dohody s úřadem práce, na jejíž uzavření z povahy věci nárok není, a výslovně je uvedeno, že úřad práce příspěvek poskytnout „*může*“.

[14] Pokud je povaha příspěvku nároková, pak je třeba dovodit, že žadatel o takový příspěvek má legitimní očekávání, že jej získá, pokud zákonem stanovené podmínky splní. V takovém případě je třeba jej považovat za majetek ve smyslu čl. 1 Protokolu č. 1 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod (viz ohledně dotací například rozsudek Evropského soudu pro lidská práva Plalam S. P. A. proti Itálii, ze dne 18. 5. 2010). V návaznosti na to je třeba jej také považovat za občanské právo ve smyslu čl. 6 odst. 1 dané úmluvy a je proto třeba, aby o takovém nároku rozhodoval nezávislý a nestranný soud, zřízený zákonem. Buď takový výklad vnitrostátní právo umožňuje, nebo by byla na místě aplikace čl. 10 Ústavy. Spíše by přitom nebyl dán rozpor s čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, když je minimálně sporné, zda by nárok na poskytnutí příspěvku mohl být považován za základní právo či svobodu podle Listiny. Podle názoru devátého senátu je však spíše možný takový výklad běžného práva, který nebude v rozporu s úmluvou a ani potencionálně s Listinou základních práv a svobod.

[15] V první řadě je spornou otázkou, zda jakýkoliv příspěvek ze státního rozpočtu musí být považován za dotaci ve smyslu rozpočtových pravidel. Ustanovení § 3 písm. a) rozpočtových pravidel považuje za dotaci peněžní prostředky státního rozpočtu, státních finančních aktiv nebo Národního fondu poskytnuté právnickým nebo fyzickým osobám na stanovený účel. Tato definice je velmi široká a v zásadě postihuje jakákoliv účelově vázaná plnění ze státního rozpočtu, což budou například i různé sociální dávky. Přesto taková plnění za dotace považována nejsou. Je tedy otázkou, zda je třeba skutečně považovat příspěvek podle § 78 zákona o zaměstnanosti za dotaci.

[16] I pokud by příspěvek podle § 78 zákona o zaměstnanosti byl dotací, pak je sporné, zda by se na něj vztahovalo ustanovení § 14 odst. 5 (dříve odst. 4) rozpočtových pravidel, které vylučuje v případě rozhodnutí o poskytnutí dotace nebo návratné finanční výpomoci obecné předpisy o správním řízení a jejich soudní přezkum. Zde předkládající devátý senát jen stručně upozorňuje, že i ohledně výkladu tohoto ustanovení je rozpor v judikatuře Nejvyššího správního soudu. Podle rozsudku ze dne 27. 5. 2011, č. j. 5 Afs 69/2010-135, se vyluka aplikuje i tehdy, pokud je dotace nároková a i pokud jde o rozhodnutí o jejím neposkytnutí. Naopak rozsudek ze dne 29. 11. 2012, č. j. 5 Ans 7/2011 – 90, dovozuje, že se vyluka nevztahuje jak na situaci, kdy jde o nárokovou dotaci, tak na situaci, kdy jde o rozhodnutí o jejím neposkytnutí. Devátý

senát se přitom přiklání k tomu, že by výluka soudního přezkumu neměla dopadat na ty dotace, na které je při splnění stanovených podmínek právní nárok. U nenárokových dotací by naopak měla dopadat jak na rozhodnutí, kterým se žádosti vyhovuje, tak i na ta rozhodnutí, kterým se žádosti nevyhovuje.

[17] Smyslem výlučky obecných předpisů o správním řízení a soudního přezkumu rozhodnutí o poskytnutí dotace podle přesvědčení devátého senátu bylo to, že dotace mají zpravidla nenárokový charakter a poskytovatel dotace má v takovém případě široký prostor pro uvážení o tom, komu a za jakých podmínek dotaci poskytne. Nenárokovost dotace je stanovena v § 14 odst. 1 zákona o rozpočtových pravidlech, když však toto ustanovení počítá s možností odlišné úpravy v jiných právních předpisech. To, zda a v jaké výši bude dotace poskytnuta, bude často záviset také na hospodářských možnostech poskytovatele dotace. Jedná se tedy o nakládání s veřejnými prostředky, které se v některých ohledech blíží nákupu zboží či služeb ze strany státu. Jsou nepochybně oblasti, kde stát někdy volí tu či onu formu poskytnutí prostředků. Například na zajištění sociálních služeb může vypsát jak dotaci, tak zadat veřejnou zakázku na zajištění určité služby. U těchto nenárokových dotací je tedy pochopitelné stanovení takovéto výlučky, neboť postup orgánů výkonné moci se spíše blíží nakládání s majetkem než výkonu veřejné moci vrchnostenskými prostředky. Oproti tomu v situacích, kdy je nárok na dotaci stanoven zákonem a orgán výkonné moci nemá prostor pro správní uvážení, nedává takováto výlučka smysl. Zákonodárce v takovýchto případech projevuje jasně svou vůli určité plnění při splnění stanovených podmínek poskytnout. Orgány moci výkonné v takových případech nedisponují žádným správním uvážením a mají pouze vykonat jasně projevenou vůli zákonodárce. Výlučka by se tak měla uplatnit jen u nenárokových dotací. Není proto důvodu, aby se výlučka na takovéto dotace vztahovala. Ostatně v předkládané věci bylo vedeno standardní správní řízení a správní orgán I. stupně ani žalovaný zjevně nepochybovaly o tom, že mají postupovat podle správního řádu.

[18] S ohledem na uvedené má předkládající senát za to, že závěry učiněné jednotlivými senáty Nejvyššího správního soudu ohledně přípustnosti žaloby proti rozhodnutí o neposkytnutí příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením podle § 78 zákona o zaměstnanosti, a potažmo i ohledně rozsahu výlučky podle § 14 odst. 5 (dříve odst. 4) rozpočtových pravidel, jsou rozporné. Dle názoru devátého senátu jsou proto dány zákonné důvody pro předložení věci rozšířenému senátu dle ustanovení § 17 s. ř. s.

[19] Otázky, jež jsou v dosavadní judikatuře Nejvyššího správního soudu řešeny rozdílně a které předkládá devátý senát rozšířenému senátu k rozhodnutí, zní:

Je rozhodnutí o neposkytnutí příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením podle § 78 zákona o zaměstnanosti vyloučeno z přezkumu ve správním soudnictví?

Je výlučka ze soudního přezkumu podle § 14 rozpočtových pravidel týkající se rozhodnutí o poskytnutí dotace aplikovatelná i na rozhodnutí o dotacích, na které je právní nárok, a na rozhodnutí, kterými nebyla dotace přiznána?

Zodpovězení druhé otázky by přitom bylo namístě pouze tehdy, pokud by rozšířený senát došel k závěru, že příspěvek podle § 78 zákona o zaměstnanosti je dotací ve smyslu rozpočtových pravidel.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

pokračování

Rozšířený senát bude ve věci rozhodovat ve složení: Josef Baxa, Jana Brothánková, Zdeněk Kühn, Barbara Pořížková, Aleš Roztočil, Karel Šimka, Jaroslav Vlašín. Účastníci mohou namítnout podjatost těchto soudců (§ 8 odst. 1 s. ř. s.) do jednoho týdne od doručení tohoto usnesení.

V téže lhůtě mohou účastníci rovněž podat svá vyjádření k právním otázkám předkládaným rozšířenému senátu.

V Brně dne 8. ledna 2015

JUDr. Radan Malík
předseda senátu